

L'INTRANSIGENT

Val 10 cènts.

PERIÓDIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS

BARCELONA

10 Octobre 1918

(ADHERIT A LA "UNIÓN CATALANISTA")

El vell món s' enfonsa

Davant els aconeteixements que s'han anat succeint des de quatre anys en aquesta part, hom veu encare que només sigui merament, el fracàs de lo arcaic, de tot ço que fins al dia d'avui ha estat predominant.

Abans que per nosaltres, ha estat publicat l'epígraf que encapsala aquestes ratlles, pel diari socialista revolucionari parisienc «Le Populaire de Paris», però, En Oulard, signant del article que's feia seu el quotidià dit «defaitiste», abarcava un punt reduït de la qüestió.

Avui cal, que baix el punt de vista social, siguin tractades les qüestions que intriguen la pensada dels homes. Una d'aquestes qüestions que revesteixen una importància transcendentalíssima, és la de la llibertat dels pobles.

Baix el jou d'un govern qual-
sevolga, que de la mateixa mane-
ra es diu lliberal que despota, s'hi
està ofegant el sentir més natu-
ral que hom concebeix. No ano-
menarem quins son aquests go-
verns; tothom sab com està
plantejada la qüestió de la llibe-
ració dels pobles opresos. Es
hora, en els moments que estém
atravesant, de que fem preva-
leixer per damunt de tot el sen-
tir que'ns ha portat de nou a la
palestra.

Una acció intransigent hem emprés vista la defecció que arreu domina. En les esferes de pretesa aristocràcia humana, també s'hi nota quelcom d'indecisió, igual que en les esferes socials expoliades se nota una mes ferma decisió de vèncer al comú enemic.

Aquesta semblança contradictoria que la circumstancialitat ha fet pariona, demostra palesament l'estat del món antic.

Els darrers, aconeixements i els darrers fracassos de les diplo-

macies secretes, posen de manifest l'impossibilitat, per l'ineficàcia, d'un altre tractat d'Utrecht.

Hi ha qui creu encare que la guerra que està assolant al món es una revolució i dormen al marge dels aconteixements; res més fals companys. Aquest món vell se'n va poc a poc, pero s'ha de procurar crear el món nou; ha de mirar-se que mentres toca llur ocàs aquest que tantes malediccions s'ha emportat, germini el que ha de substituir-lo.

Molts esperen el llorer de la Societat de les Nacions que tampoc creiem problemàtica, però hi

ha que fer, malgrat tot una acció integral que depengui de nosaltres, altrament l'evolució del món antic al nou, estarà un mer somni.

Renovació del jurament de Praga

Ha tingut lloc a Troppau (Silesia) davant una nombrosa assemblea de uns 30.000 Txec-polacs la solemnia renovació del jurament de Praga. La assemblea fou un patriòtic acte en pró de la reconstitució del Estat Txec-eslau. Halfar, diputat nacionalista, expressà l'anhel d'una íntima col·laboració per a assolir la completa independència. El representant de l'Unió Txeca, Urdzser, afirmà que llur Nació no obtindrà rés del govern de Viena, afegint, que el món enter sosté l'ideal dels eslaus de l'Austria que s'ajunten baix els plecs

de la bandera de la llibertat; que sabran fer triomfar la democràcia i conjuntament amb el dret dels pobles a decidir lliurement de llurs destins, la seva independència.

Quan els nacionalistes catalans?

Quan els capitosts del nacionalisme català obraran així?

Nosaltres creiem que molt probablement quan es sobreposi a tots els sentiments i a tots els interessos la capital qüestió del nostre Nacionalisme. Quan d'esquena a l'Espanya i de cara a l'Europa exposem tots junts, representants i representats el problema de Catalunya.

R.

Pel nostre periòdic sol·licitem corresponsals a tots els indrets de Catalunya. Preferim que siguin joves nacionalistes perquè així tindran més interès en la venda del mateix.

Catalans!

El Grop-Joventut «L'Avençada» amb el concurs de tots els joves
nacionalistes radicals de Catalunya, vos convida al

Miting d'Afirmació Nacionalista

que tindrà lloc el DIUMENGE dia 13, a les DEU del MATÍ, en l'estatge del CENTRE NACIONALISTA CATALÀ, situat al carrer de Sant Honorat, 7, pral.

Farán us de la paraula els següents companys:

En **R. Durán i Albesa**, Secretari de propaganda de l'Unió Catalanista.

En **F. Pineda i Verdaguer**, Secretari de Relacions Exteriors de la U. C.

En **Joan García**, de *Els Nets dels Almogavers*.

En **J. Blanc i Benet**, de *La Falç*.

En **J. Sabatés i Vilar**, del Centre Nacionalista Català.

En **Martín Fortuny**, de *La Renaixença*.

En **D. Latorre i Solé**, del Grup-Joventut «L'Avençada».

En **Aristides Cots,** » » » »

Ciutat, 8 d'Octubre de 1918

EL CONCELL PERMANENT: P. Ruença i Oliva; D. Torres i Jené; C. Alemany i Tubau; M. Carbó i Pasqual; A. Cot i Vila; J. Latorre i Solé; A. Huguet; J. Rovira i Avelló; B. Solé i Valls; i D. Latorre i Solé.

AVENÇ

Als temps nostres s'hi realitza el comensament de la transformació més transcendent que haurà soferta la humanitat. Poc a poc, pausadament, quelcòm que's troba més enllà de la política, governa als esperits superiors; apar, talment, que les clarors rojenques que sempre han il·luminat als governants dels pobles, vagin esblaintse i que albes resplandors asserenin els enteniments dels directores de la vida política dels estats. L'avenç humà es indubitable. El progrés científic augmentant el domini, per l'home, de la naturalesa, ha aixamplat la consciència humana i el sentiment de la vida ha esdevingut fonament renavador de les consciències col·lectives. La força no té més remei que acceptar tranzaccions, car el dolor humà i el dret a no patir-lo han assolit a la fi acció efectiva en les societats humanes.

Els drets dels homes, la germanat humana, han realitzat gloriosa ascensió social. Se n'han corprès tots els estaments i han arribat a tocar el cor d'aquells que semblava havien de restar perdurablement insensibles a les greus tribulacions dels homes. Les institucions representatives de's estats, les dinasties, tot lo que significa poder suprem, ha sofert les naturals influències de l'intens esbandiment de l'amor humà. Ja no passa que emperadors i reis, o privats i cancellers, disposin al llur albir del destí dels pobles. La vida nova s'es entrada a palaus i parlaments, i malgrat les tossudes resistències dels més inadaptats, la continuada vida de relació internacional posa frè a les impulsivitats malaltisses dels més inconscients. Cal ficarse en lo que, d'ensà uns quants anys, passa. Les entrevistes, conferències i sentades de reis y ministres no paren. L'isolament, causa primària dels mals determinis; afavoria les lluites inhumanes i la realització dels mals instints dels poderosos. Ara, el contacte i seguida relació dels caps d'estat els imposen les facilitats de comunicació, i la neutralitat diplomàtica que l'avenç humà ha determinat. Els més greus problemes interiors dels estats i les diferències internacionals, se troben subjectes a l'intervencionisme universal. Tot són problemes humans, i no hi ha estat que pugui rebutjar, concells i advertències d'altri, fins en els assumptes socials i polítics propis. Està clar que en lo extern, recta, encara, tot sencer l'esperit vell, i que apar que's conflictes nacionals i internacionals se resolen en son medi extra humà, allà en mig de les lluites de les armes, de les fredors diplomàtiques i de les perversions dels poders personals. A la realitat, no es així, però. El plany humà troba obertes les portalades dels palaus i aparta, per a passar fins a les cambres règies, les pesades cortines. L'horror a la sang humana se sent fins a dalt de tot, i presidents i monarques, malgrat els vells símbols, en esperit se troben a tocar de l'espirit del poble. Travesem en un període de tranzició. Teòrica-

ment, dogmàticament, tot segueix immutable; la solució de continuïtat en la vida col·lectiva no s'ha terraplenada. Ara a la realitat, es força diferent. Estacionaris, conservadors, estatistes, caps d'estat, tenen una major consciència del llur deure humà; i si en l'abstracció de rés abdiquen, en lo concret se senten disposats a la tranzacció, moguts per sentiments de solidaritat humana que, malgrat ignoscentes protestes, orienten la vida social dels nostres temps.

Arrèu tot són reals visites; la diplomàcia agonisa, i és substituïda per la discussió franca i directa de tots els problemes. Els reis no són ja guerrers; s'esforcen en apareixe humaníssims. Els dèspotes són abandonats, i els que semblava havien d'apoiarlos. La suprema voluntat del poble s'imposa fins a lo que té apariències d'interès internacional. Cert que l'enlairament del poble li ha donat força, y que aquixa força ha d'ésser tinguda en consideració, i que, potser, la temensa que desperta la força popular es element importantíssim en la resolució dels problemes. Més no's pot negar que hi ha, a l'entens, evident humanització en els altíssims poders, i que els dolors i la sang determinen pietat en esperits que de seguir la tradició llur, restarien masells als atribolaments humans.

Per això passa, que's conflictes que per anys i anys s'han succeït, i que semblava que indefectiblement ens abocaven a espadardores conflagracions, s'han solucionat pacíficament, i sempre, per accions ben caracteritzades de solidaritat humana. Y se veu, que tots els estats defugen per tots els medis l'apareixer com responsables del desert roïllo de tragedies internacionals. Tots, trassudament, procuren manifestarse pacíficadors i fan remarcar que és d'altri l'orientació bèlica. La condemna de l'humanitat es temuda, i fins, pot dirse que les consciències dels àrbitres de la pau dels pobles, no se senten disposades als remordiments que segueixen sempre a les m.les accions, remordiments, certament, força més terribles quan esdevenen de malifetes de transcendència humana col·lectiva. Aqueixos homes que posseeixen el poder suprem dels pobles, malgrat tots els llurs defectes, malgrat que un home se trobi en franca i oberta oposició enfront d'ells, cal regoneixer que no són individualitats vulgaríssimes, que tenen el sentiment de la llur responsabilitat, i que, per l'acció de's nostres temps, posseeixen una sensibilitat humana desenrotllada abastament. Cal ficarse-hi en les seguides probes d'humanisme que s'apressen a donar; cal parar-s'hi en la llur proïja para apareixer sempre ben arran de la vida nova dels pobles; cal adonar-s'en de la definitiva influència de l'esperit popular, de l'esperit humaníssim, en els determinis dels que posseeixen les supremes investitures.

Aqueixa decisiva influència de la

vida nova social, de l'humanisme, en els alts poders del pobles; aqueixa transformació veritablement lliberal, que en les institucions seculars va operant-se aqueixa positiva sobirania democràtica que s'exerceix per dessobre de les constitucions, de totes les lleis escrites i de les organitzacions polítiques dels estats; aqueix predomini de la consciència del poble en el sentit humà de la frase, sobreposant-se a les conveniències parcialíssimes i gens humanes dels vells poders privilegiats, cal recordar-les sempre, al esbrinar i determinar els problemes que seguidament se plantejen a la vida Internacional. No oblidant-los les situacions són percebudes amb força claretat, i permet ademés, sentir-se optimista en lo que's refereix a lluites armades, fins a les ocasions que pareix més segura i imminent una declaració de guerra.

Es seguir les velles escoles polítiques teme a cada pas esclatin guerres. Per això, els nacionalistes poseïdors d'un sentiment d'humanitat positivissim, coneixedors de la transformació universal que's va realitzant per l'influència de llur concepció democràtica de les societats, saben que es avui extraordinari lo que en altres temps era usual; saben que els estats són governats més pel sentiment democràtic internacional, que no pas per les petites intrigues dels vells segrestadors dels altíssims poders, saben que la vida nova fa la seva via, i que si en les organitzacions polítiques el nacionalisme es combatut per lo que té de concret, en la orientació política general, inspira l'horra d'ara de les relacions internacionals, car tot l'humanisme que mou les societats modernes, es el sentiment general que informa els principis nacionalistes.

El nacionalisme cal apreciar-lo en la seva significació universal pera comprendre que les contrarietats que troba en les solucions concretes, són contrarietats passatjeres, car desapareixeran tan bon punt l'esperit democràtic renovador del nacionalisme, hagi influït definitivament en les relacions internacionals. i, fins, en l'organització política dels pobles.

Per això el nacionalisme, es tot ell avenç humà, i cal no considerar-lo tan sols com una afirmació concreta; cal compèndre'l com a renovació humana, de l'individu a la col·lectivitat, com determinant de l'home fort pel seu dret a la vida, i per la perfecció de la seva individualitat.

D. MARTÍ Y JULIA

L'INTRANSIGENT abruga el pro-nòsit d'ésser la veu del separatisme català dels temps moderns.

El contingut doctrinal i crític serà escullidíssim.

Les manifestacions de la pensada moderna imposen llur anàlisi, i per tant aitals decisions.

Glosa

Incomprensió

Una de les últimes gloses ha sigut incomprsa. Ja está bé. No tot ha d'ésser llum, també i té d'haver alguna tenebra. Llet d'armonia així hu mana.

No volem fer un plagi, tot i tenim la complerta seguretat de que els homes de cervell anormal no ho comprendrien.

Digué Maxim Gorki en un seu amic que deia no entendre'l.

—No m'entens; doncs no em parlis.

No em parlis que per extensió vol dir no em llegeixis.

Potser si ell no ho hagués dit, avui ho diríem nosaltres.

Ara sols podem fer que repetir ho.

MARIUS

De la Patria

Viatjan per nostra patria em commou veure que infinitat d'edificis històrics se'n van en runes, fins a desapareixer del tot i al trapijar els contorns d'aquestes sagrades runes tot d'una m'apar que una veu misteriosa com plany eixit d'aquella desferia vulgui explicar-me les gestes de llur passat, la grandesa que havia tingut dient lo que els seus avantpassats gaudien amb joia al veure immaculades les costums de la terra per major gloria i benestar; fins que un dia la superbia d'un tirà cercà aliança per engrandir sa crueltat i robà aquella pau, tranquil·litat i alegria dels bons catalans lluitant aquests tan heroicament que no quedà sang en ses propies venes ni jovent per poguer-la derramar. Mes all Tot va desapareixer; han desaparegut els braus catalans que lluitaren i lentament també els testimonis que quedaven de nostra historia.

¡Ah companys! Me vingué una tristesa molt gran dintre el cor, i mogut per instint miro enlaire fitant mos ulls en els enrunaments gloriosos i maquinalment pronuncio las següents paraules: «No desmaiieu que'l cor del joven de Catalunya sabrà lluitar per restaurar tota la terra catalana i arreglar-la, que aquestes pedres que vos van caient semblen llàgrimes de vostre plor i volem aixugar-les».

En algún que altre poble, es veuen alguns pocs edificis restaurats que hom encare pot gaudir contemplat-los sobretot quan els raigs de sol eixent els hi dona el primer petó per hermesos-los mes encare... i m'apar que torni la veu del misteri diguent-me «Veu, encare hi ha algún bon català que conserva un poc de sang d'aquella que estimava tant llur terreny».

¡Oh! companys nacionalistes: havem de conservar també sang d'aquella; no un poc, sino tota. Si no's poden restaurar els edificis de nostra terra, restaurar el del cor dels catalans que's molt mes encare. Restaurar aquests, se restaura tota la terra catalana, perquè d'ella en som la flor.

B. SABATÉS VILAR

Estridència

Des de que l'actuació del home deixa sentir llur efecte divergent a la d'altre home concintadà pren un aspecte de caràcter transcendental l'estridència.

En l'actualitat, esdevé aquesta una servidora d'incalculable valor. Quan en el món s'està jogant l'última carta de l'organització de la present casta dominant, surten maravellosament, els clàms estridents i atenenço que l'impotència de la que fou força, pretenia adelantar.

Hem vist en uns moments dats redreçar-se contra el manament oficial a ciutadans com En Haase dintre l'imperi alemany, i crear-se entre els mes afins, una nombrosa llegió malgrat s'hagués de passar per el lloc del convensut Liebknecht.

A Nord-Amèrica, tot i l'actuació del antic cigarrer S. Gompers, avui director de la Federació Americana del Treball; malgrat l'actuació d'aquest home que mai volgué acatar els acords de la Internacional obrera per més que en el congrés de dit partit tingut a Rochester l'any 12 fos elegit president, s'alsa potent, encare que sofreixi els rigors brutals del govern—com ens passa a tots els que fem estridència—la jove organització I. W. W. (Industrial World Workers).

A Anglaterra, els pacifistes del Independent Labour Party, demanen la destitució del avui ministre del treball G. H. Roberts. Veritat és que no poden conseguir ho, però a Itàlia, el ciutadà Bisolati no ha fet cap prosselit i molt menys l'actuació del diputat Turati que ha estat expulsat del partit socialista. Al costat de això i de l'actuació d'En Batisti, hi ha la Confederació del Treball, fidel a llurs principis.

Entre tots els aconeximents que s'han anat succeint durant aquest poc temps, hem vist la ferma decisió d'En Frederic Adler, l'únic home que, llevat la relativa importància d'En Otto Bauer, se deixà sentir dintre l'Àustria, de primer antuvi.

A Fransa, entre els notables milloaments d'estridència, hom ha vist la constitució del Comité de Defensa Sindicalista. La veu d'En R. Rolland que fins un determinat temps no pogueren acompanyar els obrers per trobar-se aïllats, l'acompanya avui dia, paradoxant l'ahir, una devinguda majoria... Veritat és que a la «Santé» s'hi troven persones de tanta valia com En Pericat, Faure (S.) etc., véus cantants de l'estridència. Tothom recordarà també el famós procés de «Le Bonnet Rouge»...

No parlaré dels països que permaneixen neutrals, més que amb forma general, i després de vist l'aconteixement únic que registra l'història del món.

A la nació que un dia se li digué Rússia, tot i havent-hi en l'extensa planuria un despotisme absolut que semblava inquebrantable i invulnerable, la continuada estridència, l'intran-

sigència integral, ha arribat a conquerir lo que pretenia.

Fins al dia d'avui, no s'ha registrat en els anals de l'història del món un cas semblant. El bandol social més intransigent, és qui ha vençut.

Per a fer tot ço que hem anotat, hom pot considerar la dosi de convenciment que és necessària.

En els països neutrals, s'hi nota també estridència, encare que en la vida normal sigui una nota al marge, mes, en els que sofreixen horriblement, en els que no és possible fer lo que hom creu necessari; aquesta perseverança enorme de que ha donat proves llur esperit, te un doble fons, enigmàtic al pareixer, però de desxifració tant clara que, mirat d'enfront el pretes legalisme, la beligerància d'ambdues factors, sembla inclinar-se favorablement vers l'estridència.

Davant de tot això, davant de tants clàms estridents i vist lo enigmàtic del final de la horrofosa desfeta, els governs fan concessions... fan programes per a que puguin adaptar-se a les circumstàncies d'après... més, l'estridència queda en peu, el factor estrident es un drac que prompte franquejarà les portes de llur gabià. S'haurà tornat màns?

Nosaltres creiem que no.

Tard o d'hora, al factor estrident toca la tanda.

Endavant doncs, homes que sentim passar aquest segle.

MARCH FIVALL

Quan sigui l'hora de les tasques més transcendents, L' INTRANSIGENT recabarà de tots aquell apoiament de que's veu apartat avui.

Les hores de l'oportunitat s'apropen.

Del meu garbell

S'està preparant amb la regla que's pot la defensa de Verdun, aquell Verdun que encare està a Barcelona amb tots els colors i que volen desmoralitzar-los. (Ja ho han fet).

Amb el crit de «Viva fora coses que embrutin!», comença la defensiva.

Molts creuen que l'aixarop més d'utilitat que pot recomanar se es el de bastó.

Tots els lleionaris que han contribuït a la subvenció d'aquest recort del Verdun roig, creiem que deuen pendre els acords necessaris.

QUIM

Els que reclamem la revisió del tractat d'Utrech, cridem com a homes conscients:

—Abaix la diplomàcia secreta!!!

ELS EFECTES TALIA

Deixem que el temps faci sentir son efecte a les coses que li pertanyen.

Dintre dels grans nuclis hi ha sempre quelcom susceptible de fer-se compenetrar a una majoria sempre que ço pretés vagi acompanyat del calor que requereix.

Els efectes que produeixen les prèdiques arcaïques, les que no tenen res que les matiti i les faci agradables, son sempre d'un efecte pseudo positiu, com tot lo que fins a la data ha sentit dir tothom i que se l'anomena vulgaritat. Res d'efecte més positiu que lo vulgar, però res de mes prompta esfumació.

Per aquesta raó, nosaltres hem emprés un nou camí en la propaganda lliberadora que venim fent.

En el sentir antic del nacionalisme, s'hi venia fent (i malauradament encare continua) una ampliació en el sentit materialista d'un gust tant ranci com impràctic.

Aquella escola queda encare en peu per la voluntat audaç d'uns individus que han sabut conreuar-la amb l'aliciet que deu donar-se a les multituts, ço és, amb la promesa vana, matitzada amb uns vius colors de sentimentalisme.

Avui dia toquem les conseqüències d'aquesta eficàcia que l'especulació ha saturat.

Tant-mateix veiem en el dia d'avui jovent vell, aquest jovent que, tot i comptar amb nocions de ço que llur aliciet de base ignota ha contaminat, segueix estorbant el camí dels que, passant per sobre de tots els interessos que puguin haver-hi, es deregeixen vers la conquesta de quelcom més elevat que l'ideal demarcat anys ha, i que usant un sentit metafòric en el lèxic, planegen l'avenir en els dies de l'època.

El jovent nou, aquest que no pot amb éll l'influència de cap escola materialista, no resta parat, llurs matisos son l'idealisme dintre la materialitat del ideal.

L'efecte... Hom veu arreu de Catalunya les tendències, hom pot mesurar-ho amb la relació i amb l'estat de repercussió del ànim.

L'audàcia no prepondera tant allà on hi ha convenciment. Portat per la confiança en si mateix, el convençut de la bondat de llur idea, improvitza tot lo que diu, fonamentant-ho amb quelcom que te de convincent; l'efecte és oposat al audaç confeccionament de matisos.

Heu's aquí el sentir oposat dels dos bàndols nacionalistes de Catalunya. L'un te audàcia, l'altre convenciment en la bondat de sos efectes.

Quan decaurà lo fictici, allavors podrém obirar quelcom, i si en atenem als efectes, es innegable llur caiguda.

L'INTRANSIGENT pensa acupar el lloc que correspon a les publicacions modernes

Com sia que les reformes a introduir estàn activant-se d'una manera ràpida, aquesta secció es trasllada al número pròxim, cohibida per l'amenaça de l'espai.

L' alba de Catalunya

Arreu de nostra terra trobeu ressò proclames reivindicadores de la Nacionalitat Catalana. Catalunya se sent frisa en extrém; i vindicant la llurs fills se sent enorgullida de sa passada glòria. Llur història es la història dels catalans i perxó volém continuar la nostra història.

Veïem el passat i volém veurer l'esdevenir igual.

El nostre esperit es ferm ensemps que intransigent per Catalunya.

Volém que visqui mestressa i senyora de sa casa. Sola, tota sola marxará pel camí esplendorós i gran que li marcarán llurs fills, tenint el passat com a nord.

I perxó va aixecant-se dintre seu l'esperit patent d'intransigència nacionalista, treballant llurs fills per l'unitat de la terra catalana, per l'unitat de nosaltres mateixos, punt d'obrir al pervindre de Catalunya.

Es la gran alba que va formant-se... es l'alba d'aquell esplendent dia que vindrà... quan nosaltres ho voldrém.

«Poble que mereix ser lliure, si no li donen s'ho pren».

Avant doncs: units lluitem; que l'esperit, la fé i l'exemple del passat ens guïa; i son esplendor ens il·lumina vers la fita de la tant desitjada redempció.

Per l'esclavatge de nostre aimada Patria. Per conquerir sa llibertat un jorn per les urpes del lleó famolenc presa, lluitarém anadits fins acaba totes les nostres forces i totes les nostres energies, fins generosamen exalar l'últim sospir en sa defensa.

C. D' ALEMANY

L' INTRANSIGENT

Periòdic setmanal de Joventuts

Redacció i Administració

Canuda, 14 — Barcelona

Hores d'oficina: de 7 a 8 del vespre

Literaries

A la bandera de l'Unió Catalanista

Bandera, santa bandera,
bandera dels catalans:
alsem-te a la devantera
sobre'l pit i amb dues mans.

Ve amb nosaltres nostra mare
nostra llengua i nostra llei:
la dissort no'ns aclapara;
fins caiguts som poble rei.

Dels braços d'En Casanova
els nostres t'han recullit,
i ara ets l'antiga i la nova,
que'ts la terra i l'esperit.

Que't segueixi qui és de rassa;
que s'aparti el que es dels borts.
Sota terra, a cada passa,
fins estremiràs als morts.

Y puix ets la patria vera,
serà lo que Deu voldrà.
Avant y enlaire, bandera,
que la sang ja'tseguirà!

Deslliurens de força estranya;
si erem pocs, ja som llegendes.
Sant Jordi mata l'aranya,
y destrirà les regions!

ANGEL GUIMERÀ

A una Verge

Per què divaga ton esguard claríssim,
fit en la llunyària del horitzó?
Per què l'ivori de ton front puríssim,
es entel·lat d'una boira de tristó?

Per què vols defugir les riallades,
de tes companyes, joioses i gentils?
Per què tes temples sempre somrosades,
es marciren amb defalliors subtils?

Es l'inquiet record d'una dolça carícia,
lo que's reflecta de mos ulls en la clarícia,
rublerta de llangor!

Es una fonda avidesa que'l cor m'aturmenta
crudel, i que'l rostre m'esblaima. Es la punyenta
anyorança d'amor!

JOSEP FLO.

Barcelona, 27-9-1918

L'infant inepte

Sentat amb indolència damunt una cadira
que de vella i corcada tota cruix,
està l'infant, amb mirada trista,
guaitant com al carrer sos companys juguen.
Té el rostre esblaimat, la vista fosca,
i de sos llavis que arrugats s'esfullen,
com la poncella que totjust es bada
el vent li pren ses fulles una a una,
s'escapa el seu sospir llarg y penós
bo i fent una remor acompassada
taçant amb son alè la transparència
del vidre del balcó des d'el qual mira
com sos companys i amics juguen a fóra
movent amb sos crits tanta gatzara
que fins an ell arriba la cridoria.
Mentres la seva pensa enterbolida
se va omplint tenebrosa de records,
sent una veu que'l crida, ell es colltorça,
i al moure's el seu cos tot afeblit
d'esgarripança la cadira xiscla.
Pobret! li ha dit una dona forastera
mig compasiva i amb un tò de llàstima.
L'infant que ho ha sentit fa una ganyota
tota estranya, gairebé al volguer somriure
i dirigint la vista esmaperduda
altra volta al carrer, els ulls plorant-li,
s'apoya al espatller de la cadira.

J. DEULOFEU GOL

Noticiari

L'unió de joventuts

Reunides les joventuts «Nets dels
Almogàvers», «Grop «L' Avençada»,
«La Falç», «Renaixença», «La Falç»,
de Malgrat i els periòdics «La Falç de
Malgrat», «Som!» i «L'Intransigent»
han acordat conjuntament obrir dife-
rentes llistes de subscripció per portar
a cap l'ofrena del retrat del malaguan-
yat Dr. Martí i Julià a la Unió Catala-
nista i celebrar un gran acte en memo-
ria del esclarescut mestre.

«El pervindre dels nois»

Hem rebut aquest follet que ha pu-
blicat En Francesc Flors i Calcat, di-
rector del Col·legit de Sant Jordi, quin
ha sigut repartit gratuïtament a despes-
es del seu autor.

Subscripció

Complint els acorts de la reunió de
Joventuts, «L'Intransigent» obre una
llista de subscripció per a contribuir al

homenatge del mestre. Per inscripció,
dirigir-se a la redacció, Canuda, 14.

Homenatge al «Júpiter»

L'agrupació excursionista del club
deportiu «Júpiter», fou homenatjada
amb un sel·lecte festival el dia 6 d'oc-
tobre per les entitats excursionistes de
Catalunya, en la que s'hi distingí l'Es-
bard de dançaires del Casal Naciona-
lista Martinenc.

La societat coral «Catalunya Nova»
i la cobla «La Principal de Barcelona»,
lluiren son bon assert.

La festa en conjunt fou un èxit.

Interessant

Además de la trascendencia que en-
clou el miting que's celebrará el dia 13
degut als oradors anunciats, promet el
número de adhesions en perspectiva
assegurar un èxit complet.

La Unió Catalanista

La Junta Permanent de la Unió Ca-
talanista en concell celebrat darrerament,
ha acordat celebrar Concell Ge-
neral ordinari de delegats, segons pre-
ceptuen els estatuts.

En son estatge social, Canuda, 14,
tindrà lloc dit Concell a les deu del
matí del dia 27 del corrent mes.

Joventut Nacionalista «La Falç»

Aquesta patriòtica i batalladora enti-
tat, que malgrat el curt temps d'estar
constituïda, tots els nacionalistes la
coneixen, per les empreses estridentes
que ha portat a terme; acab d'obrir una
sotscripció per a costejar la seva
senyera.

Demana a tots els radicalment nacio-
nalistes i simpatitzants, un petit apoi,
per a que quan més aviat millor, aques-
ta sagrada bandera, única dels cata-
lans, triomfi en tots aquells llocs ont
fins avui, aquesta Joventut, había de-
fensat i fet triomfar el nom i honor de
Catalunya.

Els que vulguin formar part d'aques-
ta sotscripció, poden passar a inscriu-
rers al carrer d'Aragó, 135, estatge de
la dita Joventut.

Ecós

Ha sortit el primer número del anun-
ciat setmanari «La Raza».

Nosaltres creiem que la raza anava

degenerant. Are rectifiquem. En ende-
vant creurém que anirà tirant si així
continua.

Vaja, que «La Raza» es «La Raza»;
rés mes.

*

Durant aquesta setmana hem anat
regalats de «crisis».

L'Alba en provoca una, Hintze una
altra; la pau, una més trascendental a
Romania...

Rés, el mon encare volta.

*

Tothom clama:

—¡¡Higiene, Higiene!!

Are que han vist quelcom de reper-
cussió degut an aquests descuits, tot-
hom s'esvera.

I doncs, com ho farien els mals de
moda, si no fos així?

*

Ves qui ho havia de dir, Montmartre
a Barcelona.

Amb l'èxit que ha assolit, no falta
are més que la Turcy, aquesta mont-
martresca de carn i ossos.

Tot Barcelona d'enhonabona i en
especial el Paral·lel i l'Espanyol. Si així
es guerra!!... Oi?

*

En Llapissera, l'home més popular
(especialment per nosaltres) diu que's
troba malalt.

Que's quedi al llit fins que nosaltres
l'avisem. Crègui'ns Llapissera, ho diem
perque li coneixem la flaca.

*

A que ningú endevina per on treu
foc la Companyia Transmediterrània,
además de per les calderes?

No? Homes, homes!!!

Amb així del boicot dels obrers de
«La Naval», pel llibre de caixa.

*

Hem rebut «La Paraula de Cata-
lunya», que entre altres coses, publica
quelcom del missatge enviat per En
Wilson, quelcom referent a la pau sig-
nada a la ciutat d'Utrecht; conjuntament
una gran obra en pró del lliberament
de Catalunya.

*

Rebel·lió, futurisme, molt «vintcen-
tista», heu's-aquí el text del primer
número de «La Columna de Foc».

*

S'ha sospès la «fiesta de la raza».

Ben fet.

A ningú li agrada fer papers ri-
dícils.

Imp. BELL-ART, Provença, 246

Joan Sucarrats

Hospital, 145 i Cera, 4

Camiseria i Genres de punt
Confeccions per a senyora
Especialitat en robes per
a recent nascuts

LA QUE VEN MÉS BARATO DE CATALUNYA

¡Nacionalistes radicals!

Compreu tots el llibre

“PER CATALUNYA”

recull d'articles del malaurat

Dr. Martí i Julià

Editat per l'«Associació Catalanista» de Gràcia

Preu: 4 ptes.

Es ven en aquesta Redacció

COMPANYYS:

Vestireu amb gust i elegàn-
cia si vos proveïu a la

**Gran Sastreria
L'Estisora
de ANTONI VILA**

Casa de confiança i bons preus
Es confeccionen, en casos urgents
trajos en SIS HORES

Salmerón, 89-Barcelona

OS(46.711 Bof Int.